

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Kelly Killoren Bensimon
A DANGEROUS AGE

Copyright © 2016 by Kelly Killoren Bensimon
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01986-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KELI KILOREN BENSJMON

u OPASNIM
godinama

Prevela Snežana Janković

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2017.

Hvala mojim ćerkama Si i Ted, koje me neprestano
inspirišu da budem što je moguće bolja verzija sebe.

Hvala mom pomoćniku Terezi Difalko, koja mi je uputila
bezbroy izazova i pomogla mi da proslavim svoju budućnost.

Hvala i tebi, Čife, jer sada znam da nemoguće može
postati moguće.

Keli

Iluzija je najveće od svih zadovoljstava.

Volter

JUN

1

Stan Bili Sitvel
Ladlou 167, Ist Vilidž
Utorak, 3. jun
Žensko veče

„Lu, slušamo te“, rekla je Sara. „Izvoli.“

„U redu, prvo pitanje: donji veš. Jeste li za bokserice, tange ili голу kožu?“

Poput dečice u vrtiću, sedele smo u turskom sedu na podu Bilinog stana. Po podu su bile lepljive mrlje koje smo sve – sem Bili, jer to su bile njene mrlje – suptilno pokušavale da izbegnemo, a u stanu je bilo i nepodnošljivo vruće. Lota je po ko zna koji put podizala obrvu i gledala u mene tim povodom.

„Nešto treće“, rekla je Bili.

Moja ideja je bila da rešavamo seks-kviz koji sam napisala za *Kozmo*. „Nešto treće nije u ponudi“, odgovorila sam joj.

Dugonoga Lota, nordijskoplavih očiju i promuklog glasa, s mukom je uzdahnula. „Koliko ima pitanja? I hoćemo li naručiti nešto za klop? Umirem od gladi.“

Bili je već imala rešenje. Počela je po tanjiru da slaže meso, povrće koje smo donele i razne đakonije iz frižidera.

„Nema puno“, odgovorila sam Loti, koja mi je klimnula glavom, ali me očigledno nije čula jer je bila zauzeta dopisivanjem na Instagramu. „Nije strašno.“

Keli Kiloren Bensajmon

Život nije predvidiv. Ponekad ga shvatite u jednom trenu, i to brzinom kojom muškarac pokida žensko rublje. Tako to moja majka Čeri kaže, i potpuno je u pravu. Pre dvadeset četiri godine, kada sam imala sedamnaest, letela sam prvom klasom od Čikaga do Aerodroma *Džon Kenedi*. Pila sam šampanjac jer je Čeri mislila da smo to i zaslužile. Krenula sam iz svog malog grada na zapadu u želji da postanem model. Imala sam menadžera i potpisan ugovor i sedela preko puta Tajtusa Broktona, jednog od najpoznatijih svetskih umetnika. Bio je slavan poput Pikasa. Nisam do tada čula za njega, ali Čeri jeste. Gurao je tanku kašičicu u kavijar. To mi je odmah zapalo za oko jer tada sam prvi put videla da neko jede kavijar. Isto tako, tada sam prvi put letela avionom. Moj san samo što se nije ostvario. Ljubav, avantura, karijera – bila sam spremna za sve.

Vreme je munjevito proletelo do ove večeri s početka neumornog leta u Njujorku. Narednog meseca napuniću četrdeset dve godine i nisam se ovome nadala. Sedim u istom stanu, u istom društvu i uz iste teme o kojima smo pričale čitavih dvadeset godina. Prošlost mi iz ovog ugla deluje više kao otaljani seks na brzaka nego zavodljivi spori striptiz koji sam zamišljala.

Nas četiri sastajale smo se svakog utorka, godinama, od prvog dana kad smo se upoznale i kad smo još bile mlade, sveže i pune elana. S godinama je elan nestao. Zajedno smo prošle kroz dva razvoda, dve propale karijere i još mnogo toga. Borimo se s raznim problemima.

Bili nema posao i švorc je. Opet se muči s hipotekom. Pokušava da dovrši knjigu o koktel-zabavama, zbog koje je napustila posao, a pritom još nije završila ni radnu verziju, bar koliko ja znam. Zato u svom stanu organizuje žurke kako bi nešto zaradila. Potpuni neznanci plaćaju joj da dođu u njen stan i napiju se dok im ona služi uvrnutu hranu, o kojoj kasnije mogu da pričaju prijateljima – kiselu čorbu od jegulje, škembiće *au vin* i razne druge đakonije. Prodaje svoje kulinarsko umeće.

Latino povremeno uzimanje opijata postalo je sve češće. Gazi četrdeset petu i još uvek banči do zore. Svake noći. Sve to odavno više nije za nju, a mi nismo sigurne šta da preduzmemo po tom pitanju. To nije dobar dugoročni plan.

Sara je prebogata, ima verenika kakav se samo poželeti može i šest embriona na čuvanju u banci embriona. Čini se da jedino ona čvrsto stoji na svojim nogama, ali sada želi da postane poznata u širim krugovima. Ne uspevamo baš da shvatimo tu njenu želju. Posećuje gala svečanosti, daje novac u dobrotvorne svrhe, a skupila je i tim ljudi čiji je jedini posao da je promovišu. Uz sve to je i potpuno opsednuta kosom.

U opasnim godinama

A ja? Ja sam čist kliše. Mlada sam se udala. Život je bio preda mnom. Maštala sam o tome da imam dvoje dece, brižnog muža i neku vrstu karijere koja bi me ispunjavala u intelektualnom smislu. Umesto toga, imam samo prastare fotografije. A dobila sam glavobolju, gomilu neuspelih snimaka i brak koji je pred raspadom. I to ne čak ni u stilu Elizabet Tejlor i Ričarda Bartona, strastveno i uz lomljivu tanjira, već tiho, bez fanfara. *Kao da nije ni postojao*. Izgubili smo ljubav, ili strast, ili nešto, ili sve, nisam čak ni sigurna šta. Klasična priča.

Ovo večer je, ipak, rezervisano za žensko društvo. Sve smo na jednom mestu i sve smo dobro raspoložene.

Imamo plan kog se držimo svakog utorka. Prvi utorak u mesecu rezervisan je za fitnes. Ne odustajemo sve dok nam ne dosadi ili dok ne baldišemo od umora. Tada prelazimo na neku drugu aktivnost. Pre mesec dana odustale smo od bikram joge i prešle na vožnju sobnog bicikla jer Lota nije mogla da podnese vrućinu. Pre toga smo trčale uz stepenice u metrou i skakale po klupama u parku. Bile smo u odličnoj formi, ali to nas umalo nije koštalo života. Sara je iščašila zglob i bila je na bolovanju čitavih osam nedelja.

Drugi utorak u mesecu rezervisan je za koktele. Idemo svuda, ali omiljena mesta su nam *Rouz* i *Standard*. Kada dođe treći utorak, odlazimo na večeru, kada sve sedimo za stolom sa menijem u rukama. Do pre tri meseca Bili je u časopisu *Gastro* davala ocene ugostiteljima i znala je svaki restoran u Njujorku. Poslednjeg utorka ostajemo u stanu i svaki put menjamo domaćicu. Ukoliko bi neki mesec imao i peti utorak, njega bismo preskočile, i tako godinama.

Ovo je prvi utorak u mesecu. Promenile smo plan, što se i ranije događalo, kako bi mi pomogle oko posla. Dakle, umesto u parku, sastale smo se u Bilinom stanu i jedva dišemo. Napolju je trideset stepeni, a ona nije pristalica rashladnih uređaja. Bili se oduvek na svojstven način brinula za očuvanje životne sredine, uglavnom sitnim i beznačajnim postupcima, a jedan od njih bilo je protivljenje *veštačkom hlađenju* njenog *vazduha*. Tako je ona to predstavljala.

„To uopšte nema nikakve logike“, komentarisala je Lota svaki put kada bi se po vrućini našle u Bilinom stanu. „U junu ne želiš da *veštački rashladiš* svoj *vazduh*, ali ga zato u decembru *veštački zagrevaš*. U čemu je razlika?“

Sve bi to super izgledalo da smo kojim slučajem bile usred nekog televizijskog šou-programa. Piće, humor, malo drame, sve bi to bilo pitko za gledaoce. Mislim da bi taj serijal mogao večno da traje.

Sara je kuckala nešto na telefonu, dok je Bili razgledala vino koje smo donele. Lota je širom otvorila prozor i počela da se hladi knjigom koju je našla na stolici.

„Saro“, uzviknula je Bili, „da li si ti normalna? Ovaj bordo košta dve stotine dolara. Nema šanse da ga otvorim.“ Sara je slegla ramenima.

Iako smo te večeri bile u Bilinom stanu, preuzela sam glavnu ulogu. Sve smo bile nestrpljive. Nakon neuspele karijere modela, diplomirala sam novinarstvo i počela da pišem upečatljive tekstove za časopise sa fotošopiranim poznatim ličnostima na naslovnicama – poput *Dlačice su ponovo u modi!* i *Poljubac u kardadžijanskom stilu!* To baš i nije bilo ono o čemu sam sanjala. Ali Noel Vajt mi je upravo ponudio da pišem kolumnu za njegov časopis SNOB. To nije bio časopis koji se bavio blic-kvizovima, već smelim i pametnim temama. Angažman sam dobila zahvaljujući Tajtusu i bila sam toga svesna; bila sam samo na probnom radu, ali nisam imala šta da izgubim. Ni početak nije mnogo obećavao, ali ni to nije važno.

„Ljudi, *koncentrišite se*. Hajmo, važno je da se uključite“, rekla sam.

„To je samo seks-test“, rekla je Sara.

„Ne. Nije. To je *iskustvo* četiri drugarice koje, kroz zabavu, razmenjuju svoja mišljenja o odnosu prema muškarcima i svojoj seksualnosti, a to bi moglo da bude zanimljivo za svaki savremen ženski časopis. To je iskaz.“

Primitila sam da Sara prevrće očima. Možda je i trebalo. Naslov je glasio: *Jeste li izazovni?*

„Ispoštujte me“, dodala sam.

„To i radimo, Lu. Opusti se.“ To mi kaže žena koja ni sama nije bila opuštена.

Moja karijera modela nije bila dugog veka. Delom zbog toga što taj posao lomi čoveka. Daleko od toga da sam prestarila, ali više nisam bila ni novo lice. A neko nov je uvek poželjniji. Jednog dana ušla sam u kancelariju, na sastanak sa svojim agentom, i tamo zatekla devojkicu koju do tada nisam poznavala. Na sebi je imala moj džemper. Onaj isti mekani bebi-roze džemper s potpisom Azedina Alaje, koji mi je on lično poklonio. Takav se nije mogao nabaviti nigde drugde, sem u Parizu, u njegovom butiku. Iz *njegove* ruke. Osećaj je bio isti kao kada zateknete tuđi donji veš u fioci koju vam je dečko ustupio u svom stanu. Muškarci su nemarni.

Ali uglavnom je Tajtus bio kriv zbog mog neuspeha. Kada smo počeli da se bavljamo, zauzeo je čvrst stav prema mojoj „karijeri“, kako se izrazio. Sa sve znacima navoda. Svaki muškarac u Njujorku želi da bude viđen u društvu manekenke, ali nijedan ne umire od želje da joj stavi prsten na ruku. Tako da sam umesto reklame za *Šanel* dobila muža, diplomu

U opasnim godinama

novinara i zvanje mastera iz jebenih društvenih nauka (kako ih je Bili nazivala) Njujorškog univerziteta.

Nekako sam u svemu tome izgubila čitavu deceniju života. Da me sutra uhapsu zbog teškog krivičnog dela koje sam nanela svojim tridesetim, ne bih imala alibi. *Jeste, gospodine. Kriva sam.* Ali što se toga tiče, nisam se razlikovala od svojih drugarica.

„Kako beše glasi pitanje?“, pitala je Bili. Stajala je u svojoj skućenoj kuhinji i sipala vino u dekanter.

Ponovila sam. „Bokserice, tange ili bez ičega?“

Bili je nasula malo vina u četiri čaše, za početak reski pino gri. Bila je snob po pitanju vina, iako je ona sebe radije nazvala *ljubiteljem*. Pravila je striktnu razliku između pino grija i pinot griđa, i nije nam dozvoljavala da američke penušavce zovemo šampanjcem. Čak je na prvi gutljaj umela da prepozna i sortu grožđa. Hoću da kažem da Bili nikad nije pila pino gri koji nije rezak, a najbolji joj je bio ako je pridodat još i ukus kruške.

„Bez ičega“, odgovorila je Sara. Upozoravajuće sam je pogledala.

„Šta je bilo?“, rekla je. „Nisi mi ponudila dovoljno opcija. Tako da od tih – bez ičega.“

Da je trebalo da sve te žene stavim na platno, kao što je to Tajtus činio, najradije bih krenula od pozadine.

Bili je, baš kao i ja, bila iz malog grada. Tačnije, baš iz mog malog grada. Znamo se još od školskih dana. Diplomirala sam godinu dana pre nje i preselila se, a ona je došla odmah za mnom. Kao sestre smo. Znam da mnogi to tako umeju da kažu, ali ja to govorim s razlogom, jer mi to stvarno jesmo. Baš kao sestre. I Bili se jedno vreme bavila manekenstvom, ali uglavnom za kataloge. Njena kestenjasta kosa i tamne oči izgledali su savršeno na slikama, ali visina joj nije dozvoljavala da izađe na pistu. Njena strast oduvek je bila hrana. Na proslavi svog dvanaestog rođendana služila je guščiju paštetu. Ozbiljno. Trebalo joj je pet dana da je pripremi, a dve devojke je i rasplakala njome.

Sara je završila privatnu školu u Njujorku. Njena majka se razvela mlada, a onda se posle razvodila prilično često, pa su živele na račun muževa gospođe Porter, a potom od novca koji bi dobijala po zaključenju brakorazvodnih parnica. Sara je imala četiri očuha, koje je navodila kao brojke. Na primer: *Sinoć sam večerala s trojkom.* Ili: *Dvojka se ponovo verio.* Sara je od svoje majke nasledila neobičan talenat i umeće da izvuče novac od muškarca i nađe pravog u gomili pogrešnih. Ipak, ta želja za priznanjem u visokom društvu. To baš i nije tako lako postići u Njujorku, a ona

se sad upušta u tu priču? Sa četrdeset godina? Da li je normalna? Nismo baš sigurne.

Lota je poreklom iz Švedske. Iako je u Njujorku živela dvadeset godina, još se nije potrudila da stekne državljanstvo. Neverovatno je lepa – ima pune usne i plavu kosu za koju bi većina devojaka život dalo. Obožava muškarce i uživa u seksu. Nije ni čudo. Muškarci su ljudi za njom. Bavi se trgovinom umetninama i dobra je u tome, ali često gubi fokus i upada u nevolje. Da pola svoje energije koje troši na opijate uloži u posao, sigurno bi bila na listi najboljih dilera umetninama u Njujorku.

„Bili. Hajde. Bokserice, tange ili ništa?“, nastavila sam.

„Slažem se sa Sarom“, odgovorila je. „Ne sviđa mi se izbor ponuđenih odgovora. Šta ako sam za beli pamuk?“

„Ovo nije naučna disertacija“, rekla sam joj. „Ovo je kviz. Zamisli da ovim sebi kratiš vreme u nekoj čekaonici. Jednostavno izaberi jedan od ponuđenih odgovora.“

„Bokserice.“

Lota opet dramatično uzdiše. Za nju sam upisala *tange*, a za sebe *ništa*.

Dakle, toliko o pozadini platna. Širok spektar boja. Bili je prizemna i nekako podseća na Hopera. Ja sam više poput Rotka. (Tajtus bi poludeo da me čuje da to kažem, on ne podnosi Rotka, ali to je to.) A Lota, koja je, uprkos tome što se nalazila u isključivo ženskom društvu, svoje vitko telo uvukla u usku crnu haljinu, definitivno me je podsećala na Klimta. Sara je bila Modiljani. Obula je papuče s perjem.

Kada je imala dvadeset i nešto godina, Sara se naprasno razvela, ali sada je verena s Brajanom Benksom (da, s *Benksom*) iz *Goldman Saksa*. On je konvencionalno lep, konvencionalno obučen i konvencionalno pun para. Ima udeo u akcijama Tvitera i može da priušti sebi finansiranje Sarinog hobija.

Bili je slobodna, šutnula je poslednjeg ozbiljnog partnera u isto vreme kada i posao. Bio je vodič i mumlao je. Nije mnogo izgubila. Poslednji s kojim se vidala bio je Markus, muzičar kog je nahvatala na društvenoj mreži za upoznavanje i koji je živio u Kvinsu s četiri cimera. Bio je dobar u krevetu, ali ništa više od toga, a osim toga, kako je Bili istakla, to čak nije bio ni njegov krevet. Kada je počeo da ostavlja svoje stvari u njenom stanu – najpre četkicu za zube, a potom i kuće – završila je s njim. „Nisam mu ja sponzor“, rekla nam je. Ima običaj da traži partnere preko interneta i izgleda da ne može da promeni tu naviku. Ažurira svoje profile brzinom kojom drugi ljudi grickaju nokte. Pojavljivali su se razni, ali bi se uglavnom sve brzo završavalo.

U opasnim godinama

Lota se takođe razvela, od Dejvida – muzičkog producenta koji je u međuvremenu postao Danijela. Pet godina su bili u braku, ali nikada nisu živeli zajedno. *On* joj je pomogao da nađe stan, a sada *ona* uskače kad Lota nema za kiriju. Bio je fin, svi smo ga voleli. On je jedini na koga, pored nas, može da se osloni.

A ja? Ja imam Tajtusa. U braku smo punih osamnaest godina. I to je veoma komplikovana priča.

„Šta bi mu poklonila za rođendan: sat, časove skakanja padobranom, selfi svog golog tela?“

„Vidiš?“, rekla je Bili. „Odgovori su šturi. Sve zavisi od toga koliko ste dugo u vezi, kolika je razlika u godinama, čime se on bavi i zašto si uopšte s njim. Ako je to veza samo zbog seksa, onda selfi. Ako se radi o nekoj starijoj osobi, onda časovi skakanja padobranom, ne bi li se osetila mlađom. A sat? Valjda već ima sat. To bi bilo suviše lično. Ko sam ja da nekom muškarcu kupujem sat?“

„Ja to uopšte ne razumem“, nadovezala se Lota. I dalje je bila zaokupljena svojim telefonom. Očigledno je imala nešto u planu za kasnije.

„Pa dobro, ako sam s njim samo zbog seksa“, nastavila je Bili, „ako sam s njim samo iz rasonode, i nije neko ko me obara sa nogu, i prija mi samo povremeno, onda bih mu poklonila selfi. Trebalo bi da ti se neko stvarno dopada da bi mu poklonila skok iz aviona.“

Ubacila se i Sara. „Ali selfi nagog tela je nešto što se poklanja na početku veze ili možda malo kasnije, ako misliš da je veza u krizi. To je vrlo škakljivo jer mislim da bi trebalo da ga pošalješ pre nego što ga neka druga obraduje sličnom fotografijom. Kada neka druga počne da ga obasipa takvim slikama, ti si pukla. Treba da budeš prva koja se toga seti. To je taktika.“

Vidite? To je upravo ono što sam želela. Brz i duhovit odgovor na pitanje: *Jeste li izazovni?*

Bili mi je dosula piće. Zaustavila sam je na pola čaše. Reski pino gri s ukusom kruške bio je presladak za moj ukus. Već mi se malo vrtelo u glavi.

„Lus“, rekla mi je, „i ti moraš da učestvuješ.“

„Dobro, hoću. Idemo dalje. Razgovarate s nekim ko vam se dopada. Da li ćete prstom uvijati kosu, ovlažiti usne ili gledati u stranu?“

„Gledati u stranu.“

„Uvijati kosu.“

„Ovlažiti usne.“

Odgovore su redom davale Sara, Bili i Lota. Moj odgovor je bio *uvijati kosu*. Na koju poznatu ličnost biste voleli da ličite: Dženifer Aniston, Kim

Kardašijan ili Džej Lo? Aniston. Aniston. Aniston. Čak je i Lota dala isti odgovor.

„U redu. Evo jednog dobrog pitanja. U koju grupu devojaka biste uvrstile sebe? Lota? Da li si nevaljala ali fina, imaš pokvarene misli i perverzna si, ili voliš da flertuješ?“

Lota se zasmejala. Zamalo joj nije iscurilo vino iz usta.

„Perverzna do bola.“

„Mislim da ja volim da flertujem“, odgovorila je Sara. „Definitivno nisam nevaljala.“

„Hmmm“, mislila se Bili. „I ja biram da sam pokvarena i perverzna.“

Lota u krevetu voli da izgovara prljave reči, Sara je domišljata, a Bili voli da preuzme stvar u svoje ruke.

Da je trebalo da biramo farmerice, Lota bi izabrala uske, Bili pocepane, ja takođe uske, a Sara muški model.

Do tada smo već popile dosta vina pa u stanu više nije bilo toliko toplo. Pročistila sam grlo i otpila još malo.

„Dobro, stigli smo do poslednjeg pitanja“, rekla sam punim ustima. „Da li je, po vašem mišljenju, važnija ljubav? Ili seks?“

Lota je ustala i služila se u Bilinom bifeu. Otvorila je ledomat, napunila čašu i usula sebi podosta votke. „Ako voliš seks i nađeš nekoga ko ume da te zadovolji – bingo, imaš sve u jednom.“

Sara je, naravno, odgovorila da je ljubav važnija.

Bili se smeškala. „Mislim... stvarno? Smatram da bi ljubav mogla da bude lepa ukoliko bi taj neko bio okej. Nemam ništa protiv seksa. Seks nekako uvek dođe pre, tako da bi mogao da bude dobar put do ljubavi. Lus?“

Lota je već ispila piće i ponovo punila čašu.

„Ne znam“, rekla sam. „Obe stvari su zeznute.“

„Nemoj opet da nas mučiš ovako“, rekla mi je Sara.

Neki muškarac i žena počeli su da viču na ulici. „Ne, jebi se *ti!*“, vikao je čovek. Ustale smo i pogledale kroz prozor. Ljutitog izraza lica, žena je nakon nekoliko sekundi spuštene glave prešla ulicu. Muškarac nije krenuo za njom.

Sara se okrenula. „Šta mislite, zbog čega su se posvađali? Zbog ljubavi ili zbog seksa?“

„Definitivno zbog ljubavi“, odgovorila je Bili. „Lus, dodaj mi to vino.“

Kuća Broktonovih
Grinička ulica 802, Vest Vilidž
Sreda, 4. jun

Jednom mesečno, svake prve srede (baš kao tog dana), Tajtus pravi terevenke u svom studiju. To smatra nagradom za sve svoje modele i prilikom da se sretne s onima koje želi da vidi. Pre trideset godina (pre mene) to je bio događaj na glasu – čak su i novine pisale o tome ko se našao među zvanicama. Glumci, rok zvezde, umetnici. Na početku našeg braka i sama sam posećivala te zabave. Slušala sam njegove priče, pušila nargilu i posmatrala ga kako gospodari svojim kraljevstvom. S vremenom mi je to postajalo sve manje zanimljivo pa sam prestala da odlazim na te skupove, iako dosada nije pravi razlog tome. Jednostavno sam prestala...

Mnoštvo mladih devojaka, modela koje ga „inspirišu“ u poslu – od kojih, inače, sve do jedne žele da zauzmu moje mesto – biće tamo. Svratiće i gomila umetnika i kritičara. Neki od njih samo da bi prekratili vreme i bili viđeni. Nije mala stvar ući u umetnički studio. Pogotovu ne u takav.

Biće okupiran time od samog jutra. *Lulu*, reći će. *Gde je Tati, zašto nije došla?* Tatjana je njegov asistent. Lulu. Tati. Zvuči kao da smo devojke koje raznose cigarete u nekoj kockarnici u Vegasu.

Tajtus gazi šezdeset šestu. Kada sam ga upoznala na letu od Čikaga, bilo mu je četrdeset dve, a meni tek sedamnaest godina. To pomalo zvuči kao *Lolita*, mada sam izgledala mnogo starije za svoje godine. Imala sam visinu, duge noge i izgled pravog modela. Gusta sjajna kosa, istaknute jagodice, upadljive oči – bila sam prava bomba. Ne samo da sam privlačila poglede već su muškarci buljili u mene. Izgledala sam starije i imala u rukama potpisan ugovor s najpoznatijom kućom *Model*. Nisam se osećala poput tinejdžerke. Ali to jesam bila.

Keli Kiloren Bensajmon

Ponekad se pitam da li se moja majka uopšte seća da je tog dana dobila mesto na sedištu do prolaza. Možda je bila ubeđena da je zbog greške kompjutera lišena udobnog leta. Da mene nije bilo, njih dvoje bi se možda odlično proveli. Čeri je u startu znala ko je on. Možda bi oni bili mnogo bolji par, i to ne samo zbog manje razlike u godinama. Čeri nije žena pored koje bi se Tajtus dosađivao.

Pozvao nas je da mu se istog dana pridružimo na večeri i poslao auto u Sent Ridžis po nas. Imao je svoj sto u *Čiprijaniju*. Vlasnik i osoblje su obletali oko nas. Nije bilo menija; raznorazna jela su naprosto samo pristizala. Nema sumnje, mnoga vrata su mi se otvorila. Tajtus je imao otmene manire. Bio je pričljiv, radoznao, ali i ozbiljan. Čeri je, na prvu loptu, bila potpuno očarana njime. Nasuprot njoj, ja nisam znala šta da mislim. Bilo je to moje prvo veče u Njujorku.

Sledećeg jutra u naš hotel stigao je poklon, za mene. Dijamantska Kartijeova ogrlica s priveskom u obliku srca. Bila je prelepa. A znala sam ga samo dvadeset četiri sata. No, to je bio Tajtus.

Na kartici je pisalo:

Hvala ti, slatka Lusi... što si me podigla iz mrtvih. Pred tobom je sjajna karijera. Iskoristi je.

Čeri je bila očarana. Bilo je to naše prvo veče u Njujorku, a eto na koga smo naletele. Ako nije mogla ona da privuče njegovu pažnju, nije imala ništa protiv da žrtvuje mene. Ali on se nije javio. Prošlo je čitavih pet godina dok se nismo ponovo sreli.

A sada, u dobru i u zlu, delimo prelepu kuću iz bajke u Vest Vilidžu. U neku ruku, naš odnos je postao vrsta ugovora. Nekim ženama bi se to možda i dopalo, ali ja sam imala utisak da hodam po tankom ledu. Bilo je tu raznih žena, tokom svih tih godina. Sigurna sam. Ne želim da zavaram sebe. Bio je isti gad i prema svojoj prvoj ženi. Nije prezaao ni od toga da se spanđa s njenim najboljim drugaricama.

Tajtus je tip muškarca koji se trudi oko žena. Oko *jurenja maca*, kako bi to Sara rekla. Ali ako *maca* nije spremna da dà sve od sebe – bilo da je model, devojka iz galerije, supruga njegovog prijatelja – onda on tu nema šta da traži. Ni u najluđim snovima. Kao što modeli prave umetnička dela od svojih tela da bi na kraju ostvarili nekakav cilj, tako i Tajtus stremi svom cilju slikajući ih. On je čovek čiji je id moćniji od ega ili superega bilo kog muškarca.

S godinama sam postala pametnija, ali kada sam ga upoznala, bila sam potpuno naivna. Bio je *muškarac*, i to ne bilo kakav. Neki imaju sposobnost da ubede ženu da je Bog stvorio Evu baš po ugledu na nju. Tajtus je

U opasnim godinama

jedan od njih. On *poznaje* ženski rod. Nije ni čudo, s obzirom na posao kojim se bavi.

Moram da napomenem i to da je veoma zgodan. Visok i razvijen, čak i u šezdesetim. Ima gustu prosedu kosu i samouveren pogled. Ima lice zbog kojeg stranci zastaju i zagledaju ga. Znaju da je neko poznat, čak iako nisu sigurni ko.

„Lu-lu“, rekao mi je sada. Silazio je niz stepenice jer svakog jutra u devet doručujemo zajedno. Samo nas dvoje, ali kako dolikuje, za velikim stolom u dnevnoj sobi. Tajtus voli da sve bude pod konac dok radi, a i to je deo posla. Zajedno doručujemo, ali ne delimo isti krevet. To baš i nije uobičajeno, ali i on sam je oduvek iskakao iz klišea.

„Gde je Tati?“

Pobogu, pomislila sam. Koga je briga?

Dodala sam mu kafu – espresso s mlekom i jednom kockom šećera. Da kojim slučajem ostanemo bez kafe, možda ga nedeljama ne bih videla. Bez šale.

„Doći će, Taj. Ne brini.“

Tatjana je Portugalka i prelepa je. Otkad sam je upoznala, nije ostarila ni minut. Strašno. Tokom svih godina se, razumljivo, osećala netrpeljivost među nama – razumela je zašto nisam volela da budem u njenom društvu. Ona je bila tu kako bi udovoljavala mom mužu. *Njihov* odnos je bio stabilan. Ona će uvek biti tu i biće lepa sve dok ne umre.

Sudeći po koraku kojim je prilazio stolu, shvatila sam da je tog jutra raspoložen. Hodao je polako i ponosno poput pauna. Kao da je pretrpeo neku krupnu uvredu. Istina, za četiri meseca ga je čekala izložba. Prva posle četiri godine. To ga je verovatno pritiskalo. Sigurno. A i on je Blizanac, a ja Rak u horoskopu. Čeri mi je kao svadbeni poklon donela natalnu kartu, što je bilo pravo prosvetljenje, mada kasno. U ljubavi sam se najmanje slagala s Blizancima.

Prelistavao je novine – na koje smo, po starom dobrom običaju, bili pretplaćeni – dok sam ja iznosila doručak. Pikaso je svakog jutra jeo tost i pio bladi meri pre nego što se lati posla. Tajtus je bio malo zahtevniji. Sve je moralo da bude mnogo suptilnije. Hrana na njegovom tanjiru morala je biti ukusna i uredno aranžirana, bez obzira na to da li će je uopšte i probati. Naročito je voleo jaja. Zbog ukusa, a i zbog oblika. Tako da sam doktorirala pripremu istih. Pečena, tvrdo kuvana, rovita – kokošja, pačja i guščija. Zatvorenih očiju sam mogla napraviti odličan francuski omlet.

U prvo vreme doručak sam mu na srebrnom poslužavniku nosila u krevet. Kavijar, prepeličja jaja, sveže jagode i šampanjac. Tada je sve bilo

uzbudljivo poput predigre. Nije mu nikada bilo dosta mene. Budili su me božuri iza uha i njegov topao pogled. Dok nisam počela da se budim sama. Tajtus je spavao na spratu iznad mene, u gostinskoj sobi, a u poslednje vreme često i u svom studiju, dva sprata iznad.

„Postoje neka pravila, već je trebalo da bude ovde. I ona to dobro zna.“

„Doći će“, uveravala sam ga. „Još je rano. Sigurno je blizu.“

Mrzovoljno je počeo viljuškom da bocka jaja na tanjiru. Nisam marila za njegove promene raspoloženja. Više je nalik na Rokvela nego na Poloka. On je ipak umetnik, a oni imaju svoje momente. Tada je bolje prećutati nego sipati so na ranu.

„Danas dolazi Zirdra i još mala grupa ljudi, ali svejedno, želim da sve bude u najboljem redu. Na primer, i Luk će biti tu.“ Zirdra je nova devojka koja mu pozira. Luk Sante je jedan od retkih kritičara koje poštuje.

Tajtusov studio je u potkrovlju, tri sprata iznad onog gde sedimo. Čim je kupio kuću, sam ga je opremio, i to mnogo pre nego što sam se ja doselila. To je ogroman prostor sa oslikanim brodskim podom. Zidovi od stakla ukrašeni su dugačkim satenskim zavesama, koje vise na metalnim šipkama koje je sam dizajnirao. Osvetljenje je takođe urađeno po njegovom ukusu. Tu je i starinski bar od hrastovog drveta i sofa Žana Marija Masoa, koju mu je on lično poklonio. Prelepa je. I naravno, zadnje stepenište i privatni ulaz.

„Trebalo mi Tati. Moram joj dati instrukcije. Treba da ide u nabavku. Neće stići sve da obavi ako krene u jedan po podne.“

„Zna to i sama“, rekla sam mu. „Sigurna sam da će stići svakog časa. Mogu joj i ja preneti tvoje instrukcije.“

Nervozno je ponavljao isto i podsećao sebe. Kao prestupnik koji ponavlja plan dok se sprema da opljačka banku.

Nije bio ljut na Tatjanu. Ne bi on nju grdio – to je sigurno. Bila je uz njega mnogo duže nego ja i nikada ga nije izneverila. Ali Tajtus nije mogao da podnese neizvesnost kada je u pitanju posao. Drhtao je kao preplašeno štene.

„Napravi mi listu.“

Rasejano je spustio ruku na moje rame.

„A šta ako ona ne dođe...“

„Doći će.“

„... ako ona slučajno ne dođe, moraćeš ti da pokupuješ neke sitnice. Ne treba mi ovo u devet ujutru na dan kada očekujem goste.“

Uzela sam olovku i notes sa stola.

„Doći će ona i sve će biti u redu“, pokušala sam da ga ohrabrim. Jer ona će doći i *biće* sve u najboljem redu.